

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Asan/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200796
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7018200796.3

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): V.. C. W., Y. XX, Y., právne zastúpený: JUDr. Frederika Birková, advokátka, Strojársená 11/C, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, Odbor opravných prostriedkov, Komenského 52, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2018/024900/GEC z 15. júna 2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/48/2018 - 30 z 25. októbra 2019, t a k t o

rozhodol:

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj len „krajský súd“) napadnutým uznesením č. k. 1Sa/48/2018 - 30 z 25. októbra 2019 (ďalej aj len „napadnuté uznesenie“) podľa § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2018/024900/GEC z 15. júna 2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) a súčasne aj rozhodnutia č. OU-KE-OVVS2-2018/003944, č. priestupku VVS-Pr/1202/2017/ZAO z 20. februára 2018 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), v ktorom Okresný úrad Košice, Odbor všeobecnej vnútornej správy, Komenského 52, Košice (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) zastavil konanie z dôvodu, že skutok, o ktorom sa konalo nie je priestupok a zároveň stanovil povinnosť navrhovateľovi - žalobcovi uhradiť trovy konania vo výške 16,- eur.

2. Krajský súd uviedol, že žalobca nie je osobou aktívne procesne legitimovanou na podanie žaloby v zmysle § 178 ods. 1 SSP. Podľa právneho názoru krajského súdu žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby, pretože napadnutým rozhodnutím žalovaného, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým prvostupňový orgán konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zastavil podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj len „zákon o priestupkoch“ alebo „priestupkový zákon“) z dôvodu, že skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že v priestupkovom konaní sa rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie priestupcovi a týmto konštitutívnym rozhodnutím nebol žalobca ukrátený na právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami nezasahuje do právnej sféry žalobcu ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia. K tomu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽi/10/2009.

3. Proti uzneseniu správneho súdu podal sťažovateľ zastúpený advokátkou, včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. j), g) a f) SSP. Namietal závery správneho súdu, podľa ktorých nebol aktívne legitimovanou osobou, keďže aj v samotnom petite žaloby navrhoval zrušiť rozhodnutia správnych orgánov a to aj vo vzťahu k uloženiu mu povinnosti zaplatiť trovy konania. Podstata

kasačnej sťažnosti spočíva v tom, že sťažovateľ za nezákonné považuje odmietnutie žaloby aj v časti smerujúcej voči výroku o trovách. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SžI/10/2009 považuje za neaplikovateľný, keďže v predmetnej veci nebolo rozhodnuté o povinnosti úhrady trov, pričom v jeho prípade mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/97/2014, ktoré pripúšťa ako predmet súdneho prieskumu výrok o trovách navrhovateľa priestupkového konania, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/688/2016-27 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/12/2017. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, prečo výrok žalovaného o trovách správneho konania, ktoré sťažovateľ dostal za povinnosť uhradiť, nemohlo byť predmetom súdneho konania, preto napadnuté uznesenie považuje za nepreskúmateľné. Okrem uvedeného uviedol, že v žalobe namietal celé konanie pred správnym orgánom a teda aj vo vzťahu k uloženiu povinnosti uhradiť trovy konania.

4. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

5. V zmysle čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) odo dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd SR činnosť a stal sa príslušným na konanie vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konali senáty správneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu SR 28. januára 2021 a bola zaregistrovaná pod sp. zn. 4Asan/2/2021. V zmysle uvedeného je od 1. augusta 2021 na konanie o predmetnej kasačnej sťažnosti príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. v súlade s platným a účinným Rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu SR náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená senátu 5S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h) SSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

6. Kasačný súd zistil, že o kľúčovej otázke, ktorá je predmetom posudzovania v tomto konaní, teda či je navrhovateľ na začatie konania o priestupku aktívne legitimovaným subjektom na podanie žaloby (a teda i na súdny prieskum podľa SSP) vo vzťahu k rozhodnutiu, ktorým príslušný správny orgán rozhodol o zastavení konania podľa § 76 ods. 1 písm. a) priestupkového zákona a zároveň navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy štátu (podľa § 79 ods. 1 priestupkového zákona) - v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov o povinnosti navrhovateľa zaplatiť štátu trovy konania podľa § 79 ods. 1 priestupkového zákona, toho času prebiehalo konanie pred veľkým senátom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, vedené pod sp. zn. 1SVs/1/2022 na základe postupujúceho uznesenia sp. zn. 4Svk/2/2021 z 02. februára 2022. Kasačný súd bol názoru, že právna otázka riešená veľkým senátom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky s ohľadom na úlohu, ktorú veľký senát plní a záväznosť jeho rozhodnutí pre kasačné senáty, naplnila podmienky prerušenia konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP a preto konanie uznesením sp. zn. 4Asan/2/2021 z 26. apríla 2022 prerušil. Keďže veľký senát Najvyššieho správneho súdu SR uznesením sp. zn. 1SVs/1/2022 z 30. júna 2022 (ďalej aj len „uznesenie veľkého senátu“) v tejto veci rozhodol, odpadla tak prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo a tak predsedníčka senátu podľa § 100 ods. 3 SSP rozhodla o pokračovaní v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa uznesením sp. zn. 4Asan/2/2021 z 02. augusta 2022.

7. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom spisu mal za preukázané, že sťažovateľ bol v postavení navrhovateľa vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť obvinený M. Y. tým, že dňa 04. júla 2017 na ústnom prejednaní priestupku v konaní č. OU-KE-OVVS2-2017/020461, číslo priestupku: 2017/587/BUS, sa mal k sťažovateľovi navrhovateľovi - sťažovateľovi chovať hrubo a napriek upozorneniu zo strany navrhovateľa, že si to neželá, mu mal opakovane tykať a opakovane ho nazvať bezdomovcom, na adresu navrhovateľa - sťažovateľa sa mal vyjadriť cit.: „Keby debilita kvitla, tak si tu najkrajší“ a na otázku navrhovateľa, či vie, o čom rozpráva a aký je rozdiel medzi paranojou a psychopatom, mal odpovedať, cit.: „Áno viem, si živým dôkazom toho“, čím mal sťažovateľovi ublížiť na cti tým, že ho mal vydať na posmech a uraziť. Konanie o priestupku bolo podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch zastavené z dôvodu, že skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom. Vzhľadom na uvedené bola podľa § 79

ods. 1 zákona o priestupkoch uložená navrhovateľovi - sťažovateľovi povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- eur.

8. Kasačný súd sa oboznámil aj s obsahom žaloby, pričom z petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal okrem zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného aj prvostupňového rozhodnutia, pričom sťažovateľ v petite požadoval zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia, pričom v rámci jeho identifikácie označil jeho číslo a odcitoval ako výrokovú časť týkajúcu sa zastavenia konania, tak aj výrokovú časť týkajúcu sa povinnosti uhradiť trovy konania podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch. Výrok o trovách prvostupňového rozhodnutia odcitoval sťažovateľ aj v odôvodnení žaloby, kedy citoval celú výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia.

9. V nadväznosti na uvedené kasačný súd poukazuje na to, že veľký senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v uznesení veľkého senátu vyslovil okrem iného právny názor, cit.:

„ 35. Veľký senát v prvom rade deklaruje, že je nepochybné, že v kasačnej sťažnosti sťažovateľka primárne brojí proti tomu, že z dôvodu postupu orgánov verejnej správy (neuplatnenie spoločného konania o priestupku) jej vznikla povinnosť platiť trovy konania štátu v takom rozsahu, v akom by jej táto povinnosť nevznikla, keby orgány verejnej správy postupovali v súlade s § 57 Priestupkového zákona, čo však krajský súd odignoroval.

36. Podľa názoru veľkého senátu skutočnosť, že podávateľ podnetu, resp. navrhovateľ (v priestupkovom konaní) nemá aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby na prieskum meritórneho výroku rozhodnutia o priestupku nemôže byť sporná a predstavuje dlhodobú, resp. ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. V podrobnostiach je možné poukázať napr. na právne názory ústavného súdu vyslovené napr. v nasledovných veciach: č. k. I. ÚS 166/2011-12 - zo dňa 9. júna 2011: „Ústavný súd sa v tejto otázke v plnom rozsahu stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, že rozhodnutie o priestupku sa týka iba osoby obvinenej z priestupku, a teda nezasahuje do právnej sféry sťažovateľa a ani nespôsobuje zmenu jej právneho postavenia.“), príp. č. k. II. ÚS 259/2011-34 - zo dňa 4. júla 2012: „V danom prípade sa v priestupkovom konaní rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie [...], pričom rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť sťažovateľ ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu sťažovateľa, teda nezasahuje do jeho právnej sféry a ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.“ alebo - č. k. IV. ÚS 242/2011-9 - zo dňa 9. júna 2011: „Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu.“

37. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že predmetné právne názory ústavného súdu boli vyslovené v nadväznosti na zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, avšak zákonná požiadavka ukrátenia na právach alebo právom chránených záujmoch (ako podmienky pre status žalobcu v správnom súdnom konaní) platí identicky aj podľa právnej úpravy účinnej v súčasnosti (t. j. v prípade konaní podľa Správneho súdneho poriadku).

38. Veľký senát privilil sťažovateľke, že ani jedna z uvedených vecí (na ktoré odkazuje krajský súd v bode 23. uznesenia) nie je identická s jej vecou, čo však neznamená, že všeobecné princípy vyslovené v citovaných rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít nie sú aplikovateľné aj v tejto veci. V zhode so skoršími rozhodnutiami najvyššieho súdu, resp. ústavného súdu, aj podľa názoru veľkého senátu je nesporné, že rozhodnutím o zastavení priestupkového konania sa nevstupuje do právnej sféry podávateľa podnetu, resp. navrhovateľa (v priestupkovom konaní). Veľký senát v tejto súvislosti dopĺňa, že v procesnom postavení podávateľa podnetu (oznamovateľa priestupku) a navrhovateľa (v prípade návrhových priestupkov) nepochybne existuje kvalitatívny rozdiel, tento však nie je takej povahy, že by negoval právne názory vyslovené najvyššími súdnymi autoritami spojené s tým, že rozhodnutím o priestupku (vrátane zastavenia konania) sa nevstupuje do práv a právom chránených záujmov týchto

subjektov. Výrok o uznaní osoby za vinnú z priestupku, príp. o zastavení priestupkového konania totiž vo svojej podstate dopadá na práva a právom chránené záujmy obvineného z priestupku.

39. Ak má sťažovateľka za to, že dôvodom pre jej aktívnu legitímáciu vo vzťahu k výroku o zastavení konania je jej údajná majetková ujma spôsobená tým, že orgán verejnej správy nevedol o jej návrhoch jedno konanie (§ 57 Priestupkového zákona), ale o každom návrhu konal a rozhodol samostatne, tak s týmto názorom veľký senát nesúhlasí.

40. Na strane druhej, veľký senát identifikoval v argumentácii sťažovateľky racionálne jadro v časti, kde namietala vlastnú skutočnosť, že trovy, ktoré celkovo musela vo veciach jej priestupkových návrhov uhradiť, boli vyššie ako by boli, keby orgán verejnej správy postupoval v súlade so zákonom (a všetky jej návrhy by spojil do jedného konania). Sťažovateľka má za to, že podmienky na takýto postup splnené boli.

41. Podľa názoru veľkého senátu je však táto okolnosť preskúmateľná v rámci súdneho konania práve o výroku prvostupňového rozhodnutia v časti o trovách konania. Sťažovateľka totiž veľmi kvalifikovane namietala už v texte žaloby (v časti 1.1) nesprávnosť postupu orgánov verejnej správy, ktoré nespojili konania o jej návrhoch do spoločného konania, čím mali porušiť § 57 Priestupkového zákona. Analogicky tomu prezentuje sťažovateľka svoje námietky aj v kasačnej sťažnosti (časť B.1 kasačnej sťažnosti). Túto argumentáciu pritom neviazala explicitne na prvý, ani druhý výrok prvostupňového rozhodnutia, ale na rozhodnutie ako celok. Preto - inými slovami povedané - ak aj nie je daná aktívna legitímácia sťažovateľky na podanie žaloby v časti o zastavení priestupkového konania, jej tvrdenie o zvýšených celkových (súhrnných) trovách vyvolaných údajným nesprávnym postupom orgánov verejnej správy v priestupkovom konaní súdnemu prieskumu podliehať bude, a to práve v rámci prieskumu druhého výroku prvostupňového rozhodnutia (trovy konania).

(...)

47. Veľký senát preto uvádza, že v súlade s právnym názorom predkladajúceho senátu, stotožňuje sa s tým, že v rámci správneho súdneho konania pred krajským súdom nemôže byť zo súdneho prieskumu vylúčené rozhodnutie orgánu verejnej správy o povinnosti účastníka konania uhradiť štátu trovy konania. Takéto rozhodnutie je totiž verejnomocenským aktom, ktorým sa vstupuje do majetkovej sféry účastníka konania. Za vstup do majetkovej sféry sťažovateľky je podľa veľkého senátu potrebné považovať aj takú situáciu, pri ktorej jej ako účastníčke priestupkového konania bola uložená povinnosť platiť trovy konania vo väčšom rozsahu ako by bola povinná platiť, keby orgány verejnej správy spojili konanie o jej návrhoch do jedného spoločného konania (podľa § 57 Priestupkového konania) - ak na takýto postup boli splnené zákonné predpoklady.

48. Podľa názoru veľkého senátu, vylúčenie prieskumu zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov o povinnosti uloženej účastníkovi konania zaplatiť štátu trovy priestupkového konania -- by predstavoval zásah nielen do subjektívnych práv konkrétneho navrhovateľa/žalobcu, ale vážnym spôsobom ohrozuje aj princípy právneho štátu.

49. Absencia aktívnej legitímácie na strane sťažovateľky na prieskum rozhodnutia správneho orgánu v časti o zastavení priestupkového konania bez ďalšieho nediskvalifikuje sťažovateľku z možnosti účinne žiadať správnu žalobou o súdny prieskum v tej časti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorou sa jej uložila povinnosť zaplatiť trovy konania, a ktorá povinnosť sa odvíja od vlastného zastavenia priestupkového konania začatého na jej návrh.

50. Akcesorickosť rozhodnutia správneho orgánu o zastavení priestupkového konania a výroku o trovách konania nemôže byť podľa veľkého senátu vykladaná absolútne, resp. tak, že tieto výroky sú pre účely súdneho prieskumu neoddeliteľné. Hoci správna žaloba podaná sťažovateľkou smerovala proti celému rozhodnutiu, keďže výroky prvostupňového rozhodnutia sú vo svojej podstate samostatné a oddeliteľné, nie je dôvod nevnímať ich takto aj pre účely súdneho prieskumu.

51. Veľký senát preto v súdnej veci dospel k záveru, že sú dôvodné tie body kasačnej sťažnosti, v ktorých sťažovateľka namietala, že krajský súd nezákonne odmietol jej žalobu v časti výroku o povinnosti uhradiť trovy priestupkového konania.

52. Pozornosti veľkého senátu v tejto súvislosti neušlo ani uznesenie ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 536/2021 zo dňa 30. septembra 2021), ktorým tento odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiu NS SR - sp. zn. 10Asan/23/2019 (pozn. jedno z odlišných rozhodnutí - k tomu pozri bod 16. tohto uznesenia). Podanou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľka domáhala zrušenia uvedeného rozhodnutia NS SR - namietajúc - okrem iných - porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie, a to aj na tom právnom základe, že v rozhodnutí sp. zn. 10Asan/23/2019 sa senát 10S v otázke aktívnej legitímácie sťažovateľky (súdny prieskum povinnosti nahradit' trovy priestupkového konania) odklonil od skoršieho právneho názoru senátu 8S najvyššieho súdu (sp. zn. 8Asan/13/2019). Mala za to, že za týchto okolností mal senát 10S vec predložit' veľkému senátu NS SR, čo však neurobil a napriek tomu rozhodol v identickej právnej a skutkovej otázke inak ako senát 8S. Ústavný súd zjavnú neopodstatnenosť podanej sťažnosti identifikoval primárne v tom, že (i) rozhodnutím NS SR - sp. zn. 8Asan/13/2019 došlo k zrušeniu rozhodnutia krajského súdu vo veci z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, t. j. že otázka aktívnej legitímácie sťažovateľky je ešte „otvorená“ a (ii) že z ústavnoprávneho hľadiska bol právny názor senátu NS SR - 10S - vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 10Asan/23/2019 dostatočne odôvodnený, logický, resp. vyčerpávajúco vysvetlený a v súdenom kontexte správny.

53. Na strane druhej, oboznámiac sa s uvedeným rozhodnutím ústavného súdu, veľký senát nemohol pri svojom rozhodovaní v tejto veci opomenúť, že v rozhodnutí sp. zn. 8Asan/13/2019 bol vyslovený explicitný právny názor senátu 8S (bod 20. uznesenia sp. zn. 8Asan/13/2019, resp. bod 27. a bod 28. tohto rozhodnutia veľkého senátu), podľa ktorého na strane sťažovateľky aktívna legitímácia na súdny prieskum v časti trov priestupkového konania daná je. Preto ak ústavný súd v odmietajúcom uznesení uviedol, že otázka aktívnej legitímácie sťažovateľky bola aj po rozhodnutí senátu 8S „otvorená“ (bod 15. uznesenia ÚS SR - III. ÚS 536/2021), tento záver má oporu v predmetnom rozhodnutí NS SR (sp. zn. 8Asan/13/2019) len čiastočne (a to v rovine kvality odôvodnenia), keďže na otázku aktívnej legitímácie sťažovateľky senát najvyššieho súdu záväzný a jednoznačný právny názor vyslovil, a to taký, že sťažovateľka na súdny prieskum (v časti trov priestupkového konania) aktívne legitimovanou je.“

10. Kasačný súd v súvislosti s uznesením veľkého senátu konštatuje, že si osvojuje jeho kľúčový záver resp. všeobecné východisko spočívajúce v tom, že zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov o povinnosti uloženej účastníkovi konania (vrátane osoby v postavení navrhovateľa v priestupkovom konaní) zaplatiť štátu trovy priestupkového konania a teda výrok o uložení povinnosti zaplata trovy priestupkového konania je preskúmateľná v rámci správneho súdnictva. Uvedené všeobecné východisko je však potrebné vnímať vo vzájomnej súvislosti so zvyškom odôvodnenia, z ktorého jasne vyplynulo, že súdny prieskum takého rozhodnutia v časti výroku o trovách je determinovaný žalobnými resp. následne sťažnostnými bodmi, ktoré obsahujú argumentáciu, z ktorej je možno odvodiť, z akých dôvodov je zákonnosť tejto časti rozhodnutia správneho orgánu namietaná. V uznesení veľkého senátu totiž sťažovateľka výslovne uvádzala argumentáciu spočívajúcu v namietaní procesného postupu, na základe ktorého jej bola uložená povinnosť zaplatiť trovy (podľa jej tvrdenia) vo vyššom rozsahu resp. výške.

11. Vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k súdnemu prieskumu výroku o trovách konania nie je v prejednávanej veci možné uplatňovať súdny prieskum nad rozsah žalobných bodov a teda nie je možné aplikovať § 195 SSP, kedy by súd nebol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, kasačný súd s poukazom na obsah žaloby konštatuje, že sťažovateľ formulovaním žalobných bodov a s tým súvisiacou žalobnou argumentáciou určil rozsah predmetu súdneho prieskumu, o ktorý v danej veci žiadal. Kasačný súd pripúšťa, že zmienka ohľadom výroku o trovách sa v žalobe nachádzala, avšak túto je možné vnímať len ako súčasť identifikácie prvostupňového rozhodnutia, ktoré sťažovateľ označil v odôvodnení a petite žaloby. Okrem presnej citácie výroku o trovách konania v prvostupňovom rozhodnutí však sťažovateľ v žalobe k uvedenému neuviedol žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo zrejmé, že (a prečo) namietá nezákonnosť dotknutého výroku o trovách. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/114/99 z 29. februára 2000, v zmysle ktorých súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom.

12. Kasačný súd s poukazom na obsah kasačnej sťažnosti uvádza, že sťažovateľ v tejto namietal nezákonnosť odmietnutia žaloby z dôvodu, že krajský súd nepreskúmal výrok o trovách a napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, prečo tento výrok nemohol byť predmetom súdneho konania.

Len pre úplnosť kasačný súd konštatuje, že rovnako ako žaloba, ani kasačná sťažnosť neobsahuje konkrétnu argumentáciu, na podklade ktorej by mohol byť jasne stanovený rozsah resp. dôvody súdneho prieskumu dotknutého výroku o trovách. Vzhľadom na uvedené ako aj s poukazom na uznesenie veľkého senátu kasačný súd musí akceptovať a stotožniť sa s názorom sťažovateľa, že bolo pochybením, pokiaľ krajský súd napadnutým uznesením odmietol žalobu ako celok a teda ju odmietol aj v časti súdneho prieskumu dotknutého výroku o trovách. Podľa kasačného súdu mal krajský súd z hľadiska procesnej čistoty žalobu v tejto časti nie odmietnuť, ale ju zamietnuť ako nedôvodnú vzhľadom na absenciu žalobnej argumentácie k výroku o trovách, na podklade ktorej by bolo možné realizovať súdny prieskum v tejto časti, pričom uvedené mal aj reflektovať vo svojom odôvodnení.

13. Kasačný súd tak konštatuje pochybenie krajského súdu avšak pridŕžajúc sa vyššie uvedeného z hľadiska procesnej ekonomie nepovažuje za vhodné, aby sa v prípade zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie len formálne zopakoval proces pred krajským súdom, ktorého výsledok by nepriniesol pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej sa napadnuté rozhodnutie zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (rozhodnutia Ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 246/2018, III. ÚS 152/2019). S ohľadom na uvedené preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietla ako nedôvodnú, pričom nedôvodnosť v tomto prípade nie je vecná, ale treba ju vnímať ako nedôvodnosť vo vzťahu k zrušeniu napadnutého uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

14. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona.

15. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.